

«Potser en el moment de morir hi ha plaer, però això mai no ho sabrem»

■ **Fernando Trías de Bes és economista i coautor del best-seller *La buena suerte*, l'únic llibre en la història editorial de l'Estat espanyol que ha aconseguit vendre més d'un milió d'exemplars a tot el món. Trías de Bes va estar a Girona convidat per la Fundació Caixa de Girona.**

MARC MARTÍ

FERNANDO TRÍAS DE BES. L'economista i escriptor acaba de publicar «El col·leccionista de sons».

cop de fortuna entra en un estat de consciència tal que creu que ja mai li pot passar res dolent, com si estiguessin tocats pel dit de Déu. Conec casos de persones que han començat a perdre tot el que havien guanyat amb la sort, i quan ja només els quedava un 20% han demanat consell financer; però no volen saber res de vendre patrimoni o retallar despeses, l'únic que volen és viure igual amb els diners que encara els queden.

-Tenir diners és sinònim de tenir bona sort?

-Això és indubtable. En el món actual és evident que els diners continuen sense donar la felicitat, però permeten moltes coses. D'entrada, donen un dels béns més escassos, com és el temps. Temps i salut són potser els béns més preuats en aquests moments.

-Els pobres, en canvi, estan destinats a tenir mala sort?

-En ocasions sí, però també es dona el cas de gent que ha partit de circumstàncies molt adverses i ha acabat fundant imperis. Perquè són persones que, a causa d'un entorn complicat, han pres consciència que han de tirar endavant. Hi ha psicòlegs que han estudiat que el complex d'inferioritat es pot convertir en una energia que permet fer coses grans.

-No és hipòcrita que aquí al primer món ens queixem de mala sort?

-Parlar de sort en el tercer món és un acte no només d'hipocresia, sinó de crueltat. La teoria de la bona i la mala sort es pot aplicar sota unes circumstàncies mínimes, però no és aplicable a un pobre noi que es troba enmig d'una guerra civil africana.

-Però en canvi aquí lamentem a vegades la nostra mala sort.

-Miri, jo faig classe a Esade, que com sap és una escola privada, amb alumnes que solen tenir una posició econòmica favorable. Doncs bé, quan els pregunto qui creu que té bona sort, aixeca la mà un 10%. I és que, al final, sempre el que tenim ens sembla poc.

Albert Soler, Girona

-Hi ha gent que té bona sort i altra que té mala sort?

-Sí que n'hi ha. Però si ho preguntéssim, veuríem que hi ha molta més gent que opina que té mala sort, i en canvi els comparàrem amb els que consideren que la tenen bona i veuríem que les condicions d'uns i altres no són tan diferents. El concepte de sort té a veure sobretot en la diferència entre les expectatives que s'ha creat cadascú i la realitat.

-Pot ser que allò que algú creu que ha sigut un cop de bona sort, sigui en realitat mala sort camuflada?

-Molt sovint allò que sembla una benedicció acaba sent una maledicció. I a l'inrevés. Quasi sempre, tot va canviant.

-Es refereix al fet que un cop de fortuna pot resultar finalment perjudicial?

-Absolutament. Hi ha un estudi realitzat que demostra que el 90% de les persones de l'Estat espanyol a qui els ha tocat una premi gros -lo-

teria, quinieles, etc- ho ha perdut entre 4 i 7 anys més tard. No només es troben en la mateixa situació que abans que els toqués el premi, sinó que probablement estan molt pitjor, perquè la sensació que et queda ha de ser si més no bastant... curiosa. Sobretot els darrers anys, quan estan perdent les restes del que van guanyar, han de ser psicològicament molt durs.

-Per quina estranya mena de llei de Murphy ocorre, això?

-És molt senzill. La gent que té un

-Vostè considera el temps un gran bé. Seria positiu escurçar la jornada laboral?

-Amb jornades laborals més curtes augmenta el rendiment dels treballadors, això està més que comprovat. És impossible mantenir l'efectivitat a partir de cert nombre d'hores.

-Ho entendran mai, els empresaris?

■ **«El 90% de la gent que ha tret un premi gros de loteria ho perd tot en 4-7 anys»**

-No és un tema de comprensió, sinó de cultura. Això a poc a poc està canviant, però és cert que en alguns sectors sortir a l'hora o fer-ho abans que el cap, està mal vist. El que passa és que la prosperitat econòmica ha provocat que la gent més vàlida vagi a altres empreses on les condicions siguin millors, i això és un dels factors que fa que la situació estigui canviant.

-En el seu darrer llibre, «El col·leccionista de sons», un tenor enamora tothom amb la seva veu, però el seu esperma mata. Una al·legoria de la sida?

-No, en absolut. La intenció és posar al mateix nivell l'amor i la mort. Això remunta a la dialèctica de Shopenhauer i a la pròpia obra de Wagner, amb *Tristany i Isolda*.

-La mort és el gran misteri?

-El que mai no sabem, perquè ningú no torna de la mort, és què se sent en el moment del trànsit. Potser hi ha plaer. Però no ho sabem mai.

-Això de reduir la jornada laboral per augmentar el rendiment, em recorda el debat entre els que volen més carreteres a la Costa Brava i els que en volen menys per preservar el territori: tots consideren que és la millor manera d'atraure turisme.

-La meua opinió és que les infraestructures ben plantejades no són contràries a conservar la natura i el medi ambient. Ara bé, també és cert que quan veig el que s'ha fet a la Costa Brava, em vénen ganes de plorar. És molt trist el que s'ha fet en un dels paisatges que considero dels més bonics del món. El primer que hauríem de tenir clar és quin model de territori volem. Per això em resulta tan increïble que es facin coses com Marina d'Or. Jo crec que és factible desenvolupar infraestructures a l'hora que es desenvolupen models més sostenibles de turisme. Jo crec que la Costa Brava, concretament, es presta a un tipus de turisme molt més d'elit, que genera més recursos a la vegada que no massifica.

-No puc deixar passar l'oportunitat de preguntar-li què li sembla, de cara als empresaris, que la nova ruta aèria Girona-Madrid tingui el darrer vol de tornada a les set de la tarda.

-Jo que conec quina és la dinàmica de Madrid, entenc que hi hagi gent que opini que la tornada hauria de ser més tard. Probablement dona temps per tenir un parell de reunions, no més, i jo entenc que quan una persona es gasta els diners per anar a Madrid, vulgui aprofitar el dia al màxim. Però, és clar, entenc que una companyia aèria té també les seves limitacions en qüestió de permisos, espai aeri, etc.

ESCENA > **'El vendedor de tiempo', de Ados Teatro, hoy en la casa de cultura de Noáin**

La companyia Ados Teatro representarà hoy, a las 22.00 horas en la casa de cultura de Noáin, la obra *El vendedor de tiempo*, comedia musical basada en el best-seller de Fernando Trias de Bes y adaptado por Garbi Losada. La historia se centra en la audacia de un tipo corriente que inventa un mecanismo revolucionario para cambiar el sistema. >D.N.

Diario de Noticias
16/02/07